

[Pia Kjærsgaard]

bund i virkeligheden. Den hele hurlumhej dækker over, at institutionerne og personaleorganisationerne har skullet vænne sig til lavere vækst end tidligere.

Den politiske realitet er imidlertid, at mange vælgere tror, at regeringen har skåret drastisk ned i den offentlige sektor. Ifølge flere meningsmålinger kan dette image koste regeringen stemmer.«

Her ser vi altså et helt klart bevis på, at regeringen ønsker at gå på stemmefiskeri hos de offentligt ansatte. Det første af de borgerlige partier har opgivet og har offentligt vedkendt sig en politik, der på alle måder ligner, hvad en socialdemokrat ønsker at udføre. Det er stensikkert, at den politik ikke vil bedre den elendige økonomiske politik en disse.

Ser vi så på firkløverregeringens evne til at bekæmpe den indenlandske gæld, kan det konstateres, at det er en fiasko. Det kan man roligt sige, når en gæld på 182 mia kr. ved regeringens tiltræden nu er vokset til en gæld på over det dobbelte, altså over 375 mia kr.

Den samlede nettogæld til udlandet er nøjagtig lige så elendig, nemlig på en kvart billion kroner, og den vokser immervæk hver time med ca. 2,5 mill. kr.

Statsministerens og for den sags skyld flere af de borgerlige regeringsmedlemmers troværdighed er gang på gang havnet i skammekrogen. Jeg tænker ikke mindst på de reaktioner, der kommer, når økonomer, vismænd eller fremskridtsfolk erklærer, at der må komme nye indgreb. Hvem husker ikke statsministerens udtalelser i slutningen af september 1985 om, at man ikke skulle lade sig gribe af panik og foretage indgreb, som de kommende måneders udvikling antagelig ville gøre overflødige? Det var de vege statsmandsord, som fik regeringen til at lave et panikindgreb 2 måneder efter.

Påskepakkeoplægget blev lige så utvetydigt afvist af den daværende konservative ordfører, hr. Gammelgaard. Som belønning for denne forkerte oplysning fik den konservative ordfører et fiskeriministerium at passe, og vi andre fik en påskepakke. Statsministerens glæde over afgifts- og skattepakker led dog et pinsenederlag, og vi fik ikke yderligere afgifter fra regeringen. Men vent bare til efterårsferien, så er den gal igen!

Lige meget hvor mange gange regeringen pålægger befolkningen nye afgifter, vil det

ikke lykkes på et eneste tidspunkt at bremse den accelererende økonomiske ruin. Nye tilskud er stillet eksporten i udsigt af den nye industriminister, men disse tilskud kan jo kun tages et eneste sted fra, nemlig fra de samme, der betaler ministerens vederlag, de danske skatteydere. Tilskud løser ingen verdens ting. Det, der skal til, er selvfølgelig besparelser, besparelser og besparelser, og det er regeringen, der skal spare – det er ikke befolkningen – så vi igen kan konkurrere med udenlandske varer.

Tilskud er heller ikke nogen alternativ politisk løsning udtænkt af en borgerlig minister. Modellen kendes til bevidstløshed fra socialdemokratiske regeringer.

I nogle år har vi haft en regering bestående af fire partier, nemlig venstre, kristeligt folkeparti, CD og det konservative folkeparti. Disse fire partier har ved fælles anstrengelser bibragt den danske borger et nyt rekordskattetryk og et tilsvarende afgiftstryk. Denne form for politik betegnes som »borgerlig« og indeholder så megen gift, at man i en periode kan se en optimisme forude for derefter at måtte se realiteterne i øjnene og mærke optimismen fordufte langsomt, fuldstændig som når et cykeldæk taber luften langsomt.

Regeringen er nemlig ved at ligne en piftet cykel. Luften er ved at være lukket ud, og regeringen kører efterhånden faktisk kun på frihjul, idet det ikke er regeringens politik, men socialistisk tankegang, der kører linjen herhjemme.

Af en eller anden grund har socialdemokratiet også kunnet være dominerende i udenrigs- og forsvarsspørgsmål, hvor regeringens fire borgerlige partier så godt som hver gang har indtaget en »ved ikke-holdning«, nemlig ved at undlade at stemme, når den ene dagsorden efter den anden har pillet troværdigheden af vort NATO-tilhørsforhold. Alt sammen noget til stor morskab for socialdemokratiet og de radikale, der ikke undslår sig for at bringe Danmarks navn i miskredit i Vesten, mens Øst roser regeringen for dens vattede holdning.

Jeg skal på fremskridtspartiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget udtaler, at der i den kommende overenskomstperiode ikke vil blive